

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 15

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
15 Aprilie 1939

FIERUL A PLUTIT

Tr. de Petru Truța

Printre lucrurile miraculoase ale profetului Elisei, este și această întâmplare unică, de a face fierul să plutească. (II Regi 6:6). Studenții din școala profetilor erau ocupați cu adunarea lemnelor pentru zidirea unei case mai mari. Unul dintre studenți, în timp ce tăia un copac, a văzut securea lui sburând din toporiște și căzând în râu. El a rămas foarte întristat, din pricină că securea era împunută și și-a mărturisit durerea lui profetului Elisei. Profetul l-a întrebat: „Unde a căzut?” Atunci Elisei a tăiat o hârnă, a aruncat-o în apă, și securea a început să plutească pe apă. Apoi el i-a zis: „Ridică-o”. Omul și-a întins mâna și a ridicat securea, cu liniște în sufletul său, echipat fiind din nou pentru lucru. Acest om a avut destulă înțelepciune ca să nu încerce să doboară pomii cu toporiștea securii.

Numai cu coada de secure

Nu sunt astăzi foarte mulți creștini cari încearcă să lucreze la clădirea casei spirituale a lui Dumnezeu numai cu coada de secure? Ei își dau seama de ceea ce au pierdut, dar se simt neputincioși față de securea pierdută. Unul spune cu regret: „Nu mai am pacea pe care am avut-o odată”. Altul își plânge bucuriile pierdute. Un al treilea deplânge credința lui scăzândă. Un altul admite că se gândește mai puțin la lucrurile spirituale, la rugăciune, la studiul Bibliei, la lucrarea bisericii. În toate cazurile acestea, prima întrebare pe care trebuie să o punem, este: „Unde a căzut?” Unde mi-am pierdut eu securea mea? Aceasta este întrebarea pe care trebuie să ne-o punem. Seriozitatea unei astfel de stări, așa după cum Dumnezeu o vede, se poate cunoaște, întorcându-ne la porunca lui Hristos dată bisericii din Efes (Apoc. 2:1-7), care și-a pierdut dragostea ei. Cuvântul trimis către această biserică a fost: „Pocăiește-te... altfel voi muta sfeșnicul din locul tău”. Pierderile spirituale de orice natură, însemnează pricol, și trebuie să fie socotite într'un chip foarte serios. Ele ne chiamă la pocăință; din pricina că dincolo de aceste

pierderi, există întotdeauna o cauză, o cauză rea, de care trebuie să ne pocăim.

Inapoi

Pentru ca să găsești locul unde a sărit securea din toporiște, locul în care ai început să îți lipsi de pacea lui Dumnezeu pe care odată o aveai, trebuie să te duci înapoi pe drum până vei găsi locul unde ai alunecat, unde îți-ai îngăduit ceva despre care ai avut îndoială și care te-a înșelat prin forma curată la aparență; ceva plăcere, sau faptă, sau prietenie, ceva care te-a interesat, ceva spre care ai fost îndemnat și te-a convins că nu este niciun rău, dar nu te-ai oprit să judeci îndeajuns, sau nu ai fost destul de cinstit cu tine însuși să te întrebi: voi face bine cu aceasta? Pacea se îndepărtează întotdeauna când facem lucruri despre care ne îndoim, pentru că aceste două lucruri nu au nimic împreună. Când găsești locul unde te-ai despărțit de pace, lucrul următor pe care trebuie să-l faci, este să te pocăiești, să-ți mărturisești păcatul înaintea lui Dumnezeu, și să-l înlături; atunci Dumnezeu îl va șterge din socoteala ta, și pacea lui Dumnezeu va veni din nou în inima ta, prezența Lui binecuvântată va fi cu tine; securea și toporiștea se vor uni din nou.

S'a veștejit bucuria pe care tu ai avut-o odată în Domnul, în studiul cuvântului Său, cântând și laudând numele Lui față de alții, te întrebi dacă mai meriți să te numești creștin, te întrebi dacă Dumnezeu s'a îndepărtat de la tine? Leacul este același. Pășește până la locul unde a căzut securea ta, și caută sub apele întristării și ale suferinței, sub valul de murmure sau de persecuție, un cuvânt sau o faptă rea, a unui confrate creștin, în care tu vezi numai omul, și nu spiritul Diavolului care încearcă să-ți fure bucuria și să te doboare. Mărturisește-ți greșala și să nu aruncat toată grija ta pe Hristos, încrezându-te în interesul și dragostea Lui față de tine. Privește apoi spre securea înnotătoare, aruncă-te după ea și prinde-o prin credință, pentru că este a ta. Tu vei găsi din nou bucuria Domnului, ea va fi tăria ta, cu ea vei

debori arborii care sunt în calea ta și pomii cu care vei zidi casa lui Dumnezeu.

Căți au astăzi o conștiință întristată din pricina credinței lor slabe! Unii nu o au niciodată. Alții pot să privească înapoi la timpul când a fost ușor și chiar o bucurie să te rogi și să te încrezi în Dumnezeu în vremuri de nevoi. Acum însă, ei găsesc că este foarte greu să te rogi și cu mult mai greu să te încrezi în Dumnezeu. De ce este așa? Păcatul, și este destul un singur păcat, ca să despărteze pe om de Dumnezeu și să ascundă fața Lui. Dacă privește la nedreptatea din inima mea și nu o recunosc, Domnul nu mă va asculta. Un singur păcat nemărturisit, rupe legătura. Dacă credința a slăbit, există o cauză, trebuie să fie ceva alunecare din cale, sau securea a căzut din toporiște. Calea de a recăștiga credința pierdută, este aceeași. Dacă securea nu mai este în toporiște, ea a căzut undeva, și tu trebuie să răspunzi la întrebarea: „Unde a căzut?” Trebuie să te duci înapoi pe drumul acela, chiar dacă aceasta îți va lua foarte mult timp. Dar se merită. Se merită chiar dacă acest lucru este dureros.

Îndoiala

Undeva, înapoi, pe drumul acesta, dureros, vei găsi un loc care se numește *îndoială*. Îi vei cunoaște, când vei ajunge la el. Este locul unde Eva s'a oprit pentru prima dată să se întrebă: Ea a îngăduit acolo o îndoială, o întrebare în mintea ei în ce privește încredințarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a oprit un singur lucru în Eden, dar aceasta a fost prea mult pentru Eva. Ea n'a găsit nicio îndreptățire pentru această opreliște și a primit un gând dat în contra lui Dumnezeu. De ce ar opri Dumnezeu un lucru atât de nevinovat și de dorit? Ea s'a îndoit, ea s'a întrebat dacă Dumnezeu într'adevăr a oprit acest lucru, ea a stat pe granița dintre curățenie și vină. Frica a luat locul credinței. S'a ascuns, în loc să dorească să întâlnească pe Dumnezeu. Vinovăția a alungat orice pace. Se-

(Continuare în pag. 8-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 15 15 Aprilie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
In străinătate 250 lei**Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.**

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Intru cât Domnul a ajutat ca bisericile baptiste să fie deschise, credem că or fi bine ca să facem o nouă sfortare pentru răspândirea foilor noastre creștine.

De pildă, mulți n'au abonat CALAUZA, căci n'aveau unde ține școala duminicală. Acum au unde. Deci îndemnăm pe acești frați să aboneze îndată mai multe CALAUZE pentru nevoile școlii duminicale. Ei pot s'o aboneze numai pe trei sferturi de an și, în acest caz, un abonament va costa numai 15 lei. Lucrarea școlilor duminicale suferă și e păgubită foarte mult dacă învățătorii și elevii n'au CALAUZA. Și nu e bine, ca pentru câteva zeci de lei, lucrul Domnului să fie stânjenit.

La fel e și cu FARUL CREȘTIN. Din pricina că predicatorii și conducătorii bisericilor n'au putut lucra, în multe locuri n'a fost cine să adune abonamente. De aceea au rămas foarte multe familii baptiste fără FARUL. Ba chiar o parte din abonații vechi au rămas neabonați. De aceea trebuie făcută o nouă cercetare în biserică pentru a vedea cine are și cine n'are FARUL abonat și trebuie adunate abonamente din nou.

Iarăși și lucrarea pentru citirea zilnică a Bibliei a fost împiedecată. N'a fost cine să îndemne pe credincioși la acest lucru. De aceea și abonamentele la MANA ZILNICĂ s'au împușinat. Și aici trebuie rezidit ceea ce s'a surpat. Niciodată n'a fost o nevoie mai mare de citirea zilnică a Bibliei ca acum. Prin urmare, să încercăm să facem din nou abonamente la MANA ZILNICĂ și să îndemnăm pe toate familiile baptiste să se folosească de ea în închinăciune în fiecare zi.

Comandați Biblii și Testamente dela
DEPOZITUL de LITERATURĂ, Arad.

EXAMENUL LUI PETRU

de I. T. Cocuț

Zorile se iveau încet la răsăritul Galileii. Dealurile începeau să se vadă, iar noaptea încerca să se ascundă prin vai. Primele raze de soare brăzdau cerul și aruncau niște dungi argintii deacurmezișul Mării Tiberiadei. Un aier răcoritor de dimineață sufla încet dinspre țarm. La vreo două sute de coți, în mare, era o corăbioară cu șapte pescari. Descurajați și oboșiți, ei își adunau mrejele goale. Toată noaptea se trudiseră să prindă ceva, dar munca le fusese degeaba. Și erau pescari de meserie, care cunoșteau bine această mare, căci prinseseră în tinerețe mult pește aici.

Simon, cel care îi invitase la pescuit, simțea o apăsare pe conștiință. Nu aici era locul lor. Doar Isus îi chemase odată să părăsească aceste mreje și să-L urmeze. Acum iar s'au întors la ele! De bună seamă Isus are să fie nemulțumit din nou, când are să afle că ei au venit iarăși la meseria lor.

De odată o voce se aude de pe țarm: „Copii, aveți ceva de mâncare?” „Nu”, răspunseră ei cu un glas, dându-și seama că după o noapte de chin, nu vor avea ce să mănânce.

„Aruncați mreja în partea dreaptă a corăbiei”, adăugă figura necunoscută de pe mal, „și veți găsi”. „Au aruncat-o deci, și n'o mai puteau trage de mulțimea peștilor”.

Atunci Ioan s'a apropiat de Simon și i-a șoptit: „Este Domnul!”

Peste puțin timp erau toți așezați pe iarba în jurul unui jaratric pe care se frigea pește. O tăcere grea îi stăpânea pe pescari. Isus nu mai era aceiași după înviere. O solemnitate, o majestate și o slavă nouă strălucea pe chipul Său. Ei stăteau neîndrăzneți, departe, fără să aibă curajul să vorbească așa de liber cu El ca și mai înainte.

Inima lui Simon bătea mai tare ca de obicei. În prezența lui Isus, amintirile se îngământădeau tumultuoase în sufletul său. Sunt numai câteva zile de când se blestemase că nu-L cunoaște. Atunci se încrezuse așa de mult în sine. Își închipuise că e mai tare decât toți ceilalți, dar a rămas de rușine. Când Isus avusese mai mare nevoie de un martor care să-L apere, atunci el se lepădase rușinos. Ce josnic se purtase! Mai josnic decât toți ceilalți. Numai el

se lăudase în gura mare, că e gata și să moară pentru învățătorul și numai el se jurase de trei ori că nu-L cunoaște. Dar Domnul fusese așa de plin de iubire față de el! Chiar în ziua învierii i se arătase lui personal și îl iertase. Vina sa era acum ștearsă dinaintea Domnului și el era reprimat. Dar el nu se putea ierta pe sine! Da, Domnul l-a iertat, dar oare îi va mai da vreodată vreo însărcinare în Impărăția Sa? Își făurise oare când, în mândria sa, visuri prea îndrăznețe. Vrusese să fie șeful fraților săi. Dar acum vede că totul s'a dus prin păcatul său. Nu, el nu mai merită nicio însărcinare. Se dovedise atât de slab. Și totuși, niciodată inima sa nu fusese așa de plină de iubire și de dor de a face ceva pentru Hristos. Ce mare iubire îi arătase Domnul! Cum i-ar putea el, să-i dovedească recunoștința sa?

Ochii lui căzură asupra peștilor de pe foc. Dar parcă și ei îl acuzau. I-au fost dragi peștii totdeauna. De mic copil se jucase cu ei și luptase să prindă cât mai mulți. Ei se vindeau pe un pret scump. În tinerețe făcuse multă avere cu ei. La chemarea lui Isus, părăsise mrejele, visând împărăția lui Israel și biruința lui Mesia contra Romanilor. Dar de când visurile lui s'au spulberat și a căzut așa de rușinos, gândul lui iarăși a sburat spre pești. Simțea că e nevrednic să mai ocupe un loc în lucrarea lui Hristos. N'avea decât să se întoarcă la peștii lui scumpi.

De odată Isus se uită la Petru și arătând cu degetul spre pești, îl întreabă: Simone, fiul lui Iona, mă ibești tu mai mult decât aceștia? Îți sunt eu mai prețios decât peștii? „Da, Doamne”, răspunse Petru repede și plecându-și capul, „știi că Te iubesc”. „Paște mieluseii Mei”.

Isus i-a repetat aceeași întrebare de trei ori ca să-i arate cât e de însemnată. El i-a arătat că, dacă poate răspunde la ea, are marea misiune de a paște mieluseii, oițele și oile. El are să fie înzestrat cu una din cele mai mari însărcinări dacă iubește pe Isus.

E foarte interesant că Domnul nu l-a examinat pe Petru cu privire la cunoștința lui. Nu l-a întrebat ce știe despre Dumnezeu

(Continuare în pag. 7-a)

Ecoul vremii

de L. L. Sezonov

Biserici pentru muți și surzi

Acest fel de biserici există, câteva, în America și sunt, câte odata, cunoscute sub numele de „biserici tăcerii”. Unele din cele mai mari și mai bine organizate, se găsește în Filadelfia, Chicago și New-York din America. Ele au predicatori, diaconi, uşieri, corişti și membri. Tot serviciul se conduce în **limba semnelor**, și în deplină tăcere. Rugăciunile, întrebările, răspunderile, discuțiile, cântările, — toate sunt conduse într-o atmosferă de tăcere mormântală. Predicatorul predică **prin semne**. Corişti, în loc de a-și înălța glasurile lor spre Dumnezeu, înălță brațele și, folosind **semnele** din limba muților și surzilor, „cântă” astfel lui Dumnezeu. Una din aceste biserici are aproape 300 de membri, toți muți și surzi. Amvonul e așezat în așa fel ca predicatorul să poată fi văzut ușor din toate părțile și membrii să poată „asculta” sau mai bine vedea ne-stânjenți predică rostită prin semne. Corişti, la fel, sunt așezați în așa fel, ca mișcările mâinilor să poată fi văzute cu multă ușurință.

Plan indian de evanghelizare

Creștinii protestanți din India au făcut un **plan cincinal (pe cinci ani)** pentru câștigarea oamenilor la Hristos. Acest plan de evanghelizare cuprinde un timp de pregătire de șapte săptămâni, literatură de informații pentru predicatori, o „săptămână de mărturie” în fiecare an în toate bisericile și stațiunile: tabere de vară pentru predicatori, unde să se petreacă timpul în studiu biblic, meditație și rugăciune.

Ateismul

Președintele organizației americane pentru răspândirea ateismului sau a necredinței în Dumnezeu, a declarat că sunt, în America, vreo 40 de milioane de atești. Pentru a combate acest val de necredință și pentru a se împotrivi acestui atac împotriva credinței creștine, s'a înființat, în America, „o Cruciată Internațională Creștină”, ca un mijloc de luptă să oprească forțele anticreștine. Metoda acestei organizații creștine este foarte simplă și anume: de a organiza grupe de creștini în locuri strategice și,

prin lucru personal, de a veni în legătură cu acei dintre oameni care au greutăți și dificultăți în ce privește credința creștină.

Răspândirea Creștinismului

Dealungul veacurilor, Creștinismul s'a înmulțit cam în felul următor:

La sfârșitul primului veac	500.000
La sfârșitul al doilea veac	2.000.000
La sfârșitul al treilea veac	5.000.000
La sfârșitul al patrulea veac	10.000.000
La sfârșitul al șaptelea veac	25.000.000
La sfârșitul al zecelea veac	85.000.000
La sfârș. al treisprezecelea v.	85.000.000
La sfârș. al cincisprezecelea v.	100.000.000
La sf. al șaptesprezecelea v.	155.000.000
La sf. al optsprezecelea v.	200.000.000
La sf. al nouăsprezecelea v.	100.000.000
Pe la anul 1939	500.000.000

Evreii emigranți din Palestina

Cea mai mare emigrație de Evrei în Palestina, din timpul lui Iosua, care a condus pe Israel în Tara făgăduinței, până astăzi, a fost în anul 1935, când au intrat în Palestina peste 60.000 de evrei. Cei mai mulți dintre acești evrei emigranți sunt atești și nu cred în Dumnezeu. Un colonist evreu, care face parte dintr-o colonie din Galilea, a spus următoarele: „Toți, afară de doi, suntem liberi cugetători. Religia noastră este munca. Nu avem sinagogi. Niciodată nu ne rugăm. Toți suntem atești. Nu credem că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Religia nu ne interesează deloc. E drept, ținem câteva sărbători vechi, dar numai ca sărbători naționale și nu religioase”.

Orașul Tel-Aviv are o populație de 130.000 de locuitori, toți evrei. Cultivatorii de pământ evrei exportă anual peste 7.000.000 de lăzi cu portocale.

Să nu ucizi

In fiecare an, în America, se întâmplă

11.000 crime sau ucideri

23.000 sinucideri

36.000 accidente mortale de automobile.

O întrebare cercetătoare

Un tată explica fiului său ce înseamnă să fii creștin și ce fel de om este un om creștin. După ce a isprăvit de explicat, tatăl a căpătat o lecție pe care n'a uitat-o toată viața. „Tată”, îl între-

bă copilul, „am văzut eu vreodată un astfel de creștin?”

Un pește mare

De curând a fost pescuit un pește mare în portul Alexandria, Egipt. Dar a fost așa de mare că a trebuit, mai întâi, să fie tăiat în trei părți, ca să poată fi transportat. Capul peștelui cântărea 6000 de kg. Deschizătura fălcilor era de peste 2 metri și jumătate. Acest pește a fost pescuit în Marea Mediterană. Tot în această mare, profetul Iona, despre care povestește Biblia, a fost înghițit de un pește mare pe care Domnul l-a trimis. (Iona 1:17).

Creștinii în China

Protestanții au început misiunea în China cam acum o sută de ani. Astăzi se găsesc aici mai mult de 500.000 de creștini protestanți.

India

Populația Indiei este de 239 milioane. Din aceștia, 78.000.000 sunt de religia mohamedană, 12 milioane de budiști, 7.000.000 de creștini, 4.000.000 de sikua. Cei șapte milioane de creștini formează aluatul în mijlocul acestei mari națiuni. Dr. E. Stanley spune că numărul creștinilor crește în India cu aproape 12.000 de membri pe lună.

Congo Belgian

Suprafața acestei provincii din Africa este de peste 2 milioane km. pătrați în care locuiește o populație de 12.000.000 de locuitori și aproape 600.000 de creștini protestanți. În Congo există 10.000 de școli protestante. Și în spitalele protestante din Congo sunt tratați anual aproape două milioane de bolnavi. Misiunea există numai de cincizeci de ani.

**Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți**

la

Francisc

K e e s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

CUM AM PRIMIT NOI BIBLIA

Vechile manuscrise și primele traduceri ale Bibliei

În lecțiile trecute, am avut ca studiu creșterea și dezvoltarea Bibliei, care studiu se isprăvește cu colecția Scripturilor divine, aranjate în două canoane, adică: Vechiul și Noul Testament.

În lecția aceasta ne vom ocupa cu *pastrarea scrierilor originale*. Nicio scriere originală a vreunui autor din Vechiul sau Noul Testament nu se știe să mai existe astăzi. Acest fapt nu e de mirare când ne amintim de lipsa mijloacelor de păstrare a tuturor actelor și hârtiilor de valoare. Chiar în timpul de astăzi se cere cea mai mare grijă cu privire la păstrarea actelor de valoare, contra stricăciunii produse de timp și de elementele fizice. Cu toate pierderile primelor originale, le putem reproduce prin mule de manuscrise care au fost transcrise din Scripturile originale.

I. Vechile manuscrise

1. *Lucrul scriitorilor*. Ocupația unui cărturar între Evrei, a fost mult pretuită. De obicei, ei au fost oameni cu studii înalte. Lor li s'a încredințat lucrul de a scrie importantele întâmplări istorice, precum și păstrarea Scripturilor, care era privită ca o datorie principală.

Unul dintre cei mai distinși cărturari a fost Ezra, despre care ne vorbește „Cartea lui Neemia”, capitolul 8. Astfel cărturarii au avut grija de a copia și păstra Scripturile. Copiile acestea au fost numite manuscrise (scrise cu mâna).

Un grup din acești cărturari, numiți „masoriți”, au devenit traducătorii Vechiului Testament întreg, din limba ebraică în cea greacă, la Alexandria, în Egipt; cu două veacuri înainte de Hristos. De fapt, multe din scrierile vechi, prin săpături, au fost descoperite în nisipul din Egipt.

Pentru păstrarea scrierilor Noului Testament n'a fost o școală, sau un grup de cărturari; însă au fost copisti individuali. Aceasta a fost un câștig în plus, fiindcă prin mulțimea copiilor avem putința să le comparăm, spre îndreptarea vreunei greșeli, care eventual s'ar fi putut strecura din partea scriitorului.

Astfel scrierile originale ale Testamentului Nou, au fost păstrate curate și exacte pentru noi, de atunci până în ziua de astăzi, după cum le avem.

2. *Cele mai vechi manuscrise ale Vechiului Testament evreesc*. Între Evrei era lucru obișnuit ca sularile vechi și folosite să fie îngropate în pământ, după ce mai întâi, într'un mod precaut, au făcut copii de pe ele. Pe atunci n'au fost volume legate cum avem astăzi Biblia, ci fiecare carte a fost scrisă pe un sul. Datorită obiceiului de îngropare a sularilor, astăzi nu există niciun manuscris

foarte vechiu. Poate că nicio scriere originală a Vechiului Testament nu va mai fi găsită.

Cel mai vechiu manuscris poartă data din anul 916 după Hristos, care a fost păstrat în Leningrad, Rusia. Are forma de carte, cuprinzând numai cărțile: Isaia, Ieremia, Ezechiel și cei doisprezece profeti mici.

Al doilea, dintre cele mai vechi manuscrise este „Pentateuchul” și se află în muzeul britanic din Londra. În total sunt aproximativ 1700 manuscrise ale scrierilor evrești. Există numai trei copii din Biblie, de prin veacul al patrulea, după cât știm noi. Două din ele se găsesc în Londra și a treia se află în Roma.

1. „*Codexul Vatican*”. (Codex înseamnă „în formă de carte”). Conține aproape toate cărțile din Vechiul și Noul Testament. Nu se știe când și cum a fost adus la Roma. Papa Niculae, cam în anul 1450, l-a pus în biblioteca Vaticanului. La început, a fost sub o strictă supraveghere. În anul 1890, au fost făcute copii fotografice și puse în bibliotecile principale ale lumii. Codexul Vaticanului are 795 pagini, cu mărimea cam de 20 pe 22 cm., scris cu litere mari grecești. Este făcut din materialul cel mai bun de piele, care este foarte durabil. Oamenii de știință sunt de acord că data scrierii acestui codex este cam 350 după Hristos.

2. „*Codexul Sinai*”. Un număr de 43 pagini din această carte a fost descoperită de un învățat german, Dr. Tischendorf, în anul 1843, într'un coș mare (un fel de cufăr) la mănăstirea Sf. Ecaterina, la poalele mantelui Sinai, din Arabia. Interesul lui față de aceste pagini a inspirat pe paznici, ca să le pretuiască.

Manuscrisul întreg n'a fost aflat decât în anul 1859. Tischendorf a înduplecat, în cele din urmă pe preoți să-l predea țării din Rusia care le-a trimis o sumă de 420.000 lei. El a rămas în stăpânirea poporului rus până la anul 1934, când a fost cumpărat de guvernul englez dela cel sovietic, pentru suma de 70 milioane lei, la care sumă a contribuit, în parte, poporul englez în mod benevol. Se află în Muzeul Britanic din Londra. Constă din 346 pagini și jumătate, având patru coloane pe pagină; și e scris pe pielea cea mai fină, cu litere mari, grecești. Data aproximativă este 375 după Hristos. La început a cuprins întreagă Biblia, însă acum are o lipsă de o treime din Vechiul Testament.

3. „*Codexul Alexandrin*”. Se presupune că acest codex a fost făcut în Alexandria, din Egipt. Este al treilea manuscris, dintre cele mai importante, scris cu litere mari, grecești, la 425 după Hristos. Are 776 pagini de piele și conține Biblia în-

treagă, afară de câteva versete din Noul Testament.

3. *Cele mai vechi manuscrise ale Testamentului Nou grecesc*. Îndată după circulația părților din Evanghelii și a epistolelor între biserici, cărturarii au început a face copii pentru o distribuție mai mare și studii cu mai multă stăruință.

Data celor mai importante manuscrise în limba greacă este prin veacul al patrulea sau al cincilea după Hristos.

II. Primele traduceri

După cum s'a amintit în lecțiile din trecut, limba greacă a fost folosită ca o limbă universală pentru comerț și cultură în primul veac creștin. Aceasta a dat ocazia să se traducă Vechiului Testament din limba ebraică în cea greacă. (Noul Testament a fost scris în întregime în limba greacă). Această lucrare importantă a fost făcută în Alexandria, Egipt, de către 70 învățați, dintre evrei. Traducerea lor a fost numită: 1. *Septuaginta* (șaptezeci). Evenimentul cel mai important al zorilor vremii creștine, a fost prima și cea mai de seamă traducere a Vechiului Testament evreesc în limba greacă. 2. *Traducerea aramaică sau siriacă* a Vechiului și Noului Testament. Aceasta a fost limba originală a Domnului nostru Isus și a ucenicilor Lui, în Palestina; și a fost folosită în loc de ebraică, după întoarcerea din captivitate sub Ezra și Neemia. 3. *Traducerea veche latină*. A fost făcută din traducerea „Septuaginta”, cam la 150 ani după Hristos și a circulat în Africa de Nord, Siria, Italia și în alte țări europene. 4. *Vulgata*. Aceasta este o revizuire precaută făcută de Ieronim, din traducerea veche latină. Ea n'a fost primită de credincioșii evanghelici, totuși a fost bine văzută de biserica romano-catolică, care o folosește și astăzi. A fost mult folosită în Europa dela anul 500 până la anul 1500 după Hristos.

III. Traducerile moderne

Este natural că, odată cu schimbările provenite în mod gradual în însemnătatea cuvintelor din fiecare limbă, s'a simțit nevoie de o revizuire a primelor traduceri.

La primirea Bibliei de către un popor nou, trebuie o traducere nouă în limba lor. Prima carte care a ieșit de sub tipar, a fost Biblia latină în anul 1450. Înainte de întâmplarea aceasta, toată Biblia a fost scrisă cu mâna, ceea ce a cerut mult timp și mulți bani. Numai oamenii bogați puteau să aibă Scripturile lor proprii. Oamenii săraci au plătit pentru dreptul de a le citi personal sau ca să

(Continuare în pag. 5-a)

Ucenicii Lui

de D. Pascu

„Dar ei au stăruiț de El, și au zis: „Rămâi cu noi, căci este spre seară ...” Luca 24:29.

Întâmplările din Dumineca învierii au produs impresii netrecătoare în inimile ucenicilor, a poporului evreu și în istoria lumii. Judecata Lui înaintea lui Pilat, marturia sutașului roman de lângă cruce și întâlnirea cu ucenicii, după învierea din morți, sunt mărturii vii despre Omul desăvârșit și despre Dumnezeu care a biruit pe cel mai mare vrăjmaș al omului, moartea. Cuvintele de mai sus ne spun despre doi din ucenicii Lui cari mergeau spre Emaus, și pe drum

ei vorbeau despre Isus.

De când au avut fericirea să-L cunoască, ei nu mai au ceva mai de seamă de vorbit, decât despre Isus. El a fost ținta vieții lor, a fost viața lor însăși, iar atunci când s'a întâmplat să lipsească dintre ei, El e centrul gândurilor și al convorbirilor lor.

Ei nu se puteau împăca cu gândul că El a murit, iar în ce privește învierea Lui din morți, ea se putea înțelege numai cu credința, față de care ochiul, judecata creierului, pipăitul mâinilor trebuia să se plece neputincioase, dar pe care adesea ei voiau să le amestece. Și totuși, ce frumos din partea acestor doi tineri că erau împreună! Ultimele zile, ultimele întâmplări erau atât de sguđuitoare. Satana încercase cu toate puterile iadului să despartă pe Isus de voia Tatălui, să-l prăbusească pe Petru fără nicio speranță, să despartă tot ce a unit Cuvântul dumnezeesc, să împrăstie tot ce a adunat El; cu toate acestea, cei doi erau împreună și vorbeau despre Isus. În capitoul 17 a Evangheliei după Ioan, Isus se roagă ca ucenicii Lui să rămână uniți și, slavă fie Numelui Său, că, cu toată ura și deosebirile de păreri dintre oameni, se mai găsesc doi sau trei, ici și colo, care vorbesc despre Isus. Deci, rugăciunea Lui a fost ascultată.

Zilele erau grele, capul mișcării a fost omorît ca un făcător de rele și dusmanii Lui urmăreau să distrugă orice urmă a celor ce puteau să răspândească învățăturile Lui. Și iată doi oameni care nu se tem, nu se ascund, nu

vorbesc în șoapte, și când vine străinul, care s'a unit cu ei în vorba, îi destăinuiește sbuciumul ce îi apasă, întristarea lor mare pentru cele întâmplate cu Isus. Sămânța aruncată de El a găsit în acești doi ucenici pământul cel bun în care a prins rădăcini statornice.

Ei au întâlnit pe Isus

Ucenicii aveau promisiunea că, atunci când Numele Lui va uni pe doi sau trei dintre ei, El va fi în mijlocul lor. Această promisiune s'a împlinit imediat în primele zile după înviere. Maria nu vrea să se despartă de mormânt și Isus vine s'o întâlnească. Numele Lui e pe buzele femeilor pline de frică ce plecau dela mormânt, El apare și le grăiește pace. Gândul, vorba, și simțul celor doi spre Emaus era la Isus. Și El a venit să-i întâlnească. Putea El să lase ochii Mariei plini de lacrimi, fără să vină să i le ștergă? Putea El lăsa pe Petru în disperarea Lui amară fără să i se arate? Nu, El a înviorat inima Mariei, a înseninat sufletul lui Petru și a venit să atunge îndoiăla celor doi ucenici îndurerăți. Și aceasta va fi dorința Lui fierbinte, atât timp cât nu ne va vedea pe toți adunați în iucul Lui, acolo unde nu va mai fi frica, lacrimi și moarte.

Nu este o religie ca aceea a lui Isus. Ea se cuprinde în unirea omului pământesc, în suflet și cuget, cu El, cu Dumnezeu. Evreii se duc la Ierusalim, Samaritenii pe munte, Arabii la Mecca să se închine, dar Isus vine la ai Săi să-i întâlnească. Să-i întâlnească și când le e teamă, ca ucenicilor pe Marea Galileii. Vine să-i întâlnească la închisoare ca pe Pavel și pe Sila, El pune cântare pe buzele lor. El vine să-i întâlnească și în clipa morții, ca pe Ștefan când e ucis cu pietre. Ucenicul lui Isus nu este nicio-dată singur. Isus vine să ne întâlnească imediat ce ridicăm inimile spre El. El a stat de vorbă cu cei doi spre Emaus, a stat cu ei la masă și a rămas în societatea lor, până când a fost recunoscut.

Ei s'au bucurat de prezența lui Isus

Isus a ieșit din casă împreună cu ucenicii, după ce au sărbăto-

rit Paștele, cântând psalmi, iar când au ajuns în pragul grădinii, Isus s'a rugat Tatălui ca ucenicii să aibă parte în viața pământească de **bucuria Lui**. Nicio durere pământească n'a putut să-l întunece soarele bucuriei. El a mers spre cruce cu inima plină de bucurie. Despre cei doi ucenici citim că aveau fețele triste, inimile înorate, dar prezența lui Isus le-a încălzit inima și le-a dat bucurie. Fără El, totul era în întunec în Ierusalim, la întrunirile lor, deși lumina soarelui încă n'a apus. Isus a aprins în ei flacăra bucuriei, care alungă teama și oboseala, și în locul lor trezește cântare și spiritul de lucru, de mișune.

Ei au plecat la Ierusalim în ceasul acela, ducând cu ei bucuria învierii.

Și atunci când reușim să întâlnim pe Isus, launtrul nostru va trece printr'o mare schimbare, căci El schimbă frica în curaj, plânsul în cântare, durerea în fericire. Să nu uităm că, **ei au dorit pe Isus, L-au întâlnit și după aceea numai s'au bucurat.**

Cum am primit noi Biblia

(Urmare din pag. 4-a)

albă drept alții spre a le citi lor.

Pea 1460, numărul de ediții s'a înmulțit până astăzi. Totalul Bibliilor, Testamentelor, părți din Scriptură, este mai mult de 350 milioane exemplare. S'a constatat că producerea anuală întrece numărul de 30 milioane copii. Biblia este tradusă în întregime sau părți cum în o mie de limbi.

Încheiere. Biblia este cea mai mare carte. E tipărită în cele mai multe limbi; e citită de mai mult popor și cercetată ca o călăuză de cei mai mulți oameni față de celelalte cărți laiciale.

Ea vine la noi ca moștenirea noastră cea mare. Ea este una din mirările iubirii lui Dumnezeu prin faptul că a putut să fie scrisă și una din minunile harului Lui din cauză că ea a putut să alungă la noi, așa zice Dr. Adams, un cunosător al Bibliiei, din America. Ea este o carte vie, inspirată în întregime de Spiritul sfânt care locuiește în noi.

IN BISERICA DIN ORAȘUL BALTI-SARABIA, s'au oficiat acum de curând cinci căsătorii, adică în fiecare Duminică o căsătorie, la care au luat parte mai mulți frați din împrejurimi.

Din lumea largă

Harta Europei se schimbă. Micul regat al Albaniei, lângă Marea Adriatică, a fost ocupat de către trupele italiene. Regele Zogu, împreună cu regina și cu surorile lui, au părăsit țara, refugiindu-se în Grecia, la Atena.

Înainte de sărbătoarea Paștilor. Suveranul nostru a făcut o vizită în apusul țării, însoțit de Marele Voievod, dl. Armand Călinescu, primul ministru și alți înalți demnitari ai țării. Pretutindeni a vizitat starea trupelor, a controlat hrana și armamentul și echipamentul soldaților din aceste regiuni. Suveranul a fost primit cu mare entuziasm în tot locul, de populația ardeleană.

Dl. Tilea, ministrul României la Londra, a declarat unor ziariști, că România urmărește o politică de pace, dar țara e hotărâtă ca la nevoie să-și apere hotarele și integritatea chiar cu armele. Acest fapt a fost confirmat și de națiunea românească și prin entuziasmul cum a răspuns la concentrarea armatelor.

Secretarul parlamentar al amiralității engleze anunță că, până la sfârșitul anului, 1000 de vase comerciale englezești vor fi pregătite pentru a purta tunuri și unele dintre ele vor avea și tunuri antiaeriene.

În Franța a fost ales președintele al republicii dl. A. Lebrun pe o nouă perioadă de 7 ani.

Rusia. Vice comisarul războiului a declarat că Rusia nu are ne-

voie să mobilizeze armata pentru a fi gata la orice lucru neașteptat. Rusia nu se teme de nimic și nu e nevoită să mobilizeze, ori să ceară ajutor dela alte state.

Anglia și Polonia au încheiat o înțelegere prin care aceste state se vor ajuta una pe alta la nevoie, dacă independența vreunuia ar fi amenințată. Dar acordul îngăduie atât Poloniei cât și Angliei să încheie acorduri cu alte țări, în scopul de a ajuta la menținerea păcii. Germania e foarte nemulțumită de acest acord și spune că ea nu va fi durabilă.

PENTRU GOSPODARI

TRĂIEREA RAMURILOR BOLNAVE ȘI USCATE. Aceste ramuri sunt adevărat cuiburi de boli. De aceea trebuie tăiate. Apoi se face răzuirea scoarței pomilor, pentru a scoate din ea toate insectele adăpostite în crăpături peste iarnă. Răzuirea se face cu o perie de sârmă sau cu un cuțit de lemn. Trebuie însă să avem grijă să nu facem răni în scoarța pomului. Înainte de a înflori pomii, arăm printre ei ca să distrugem diferite larve și insecte vătămătoare, care ierneză în pământ și care ies din adăpostul lor pe timpul înfloritului pomilor.

DE LA UNIUNE

Înainte de Paști s-au dat ordine să se deschidă toate bisericile bapiste din țară. Acele biserici, care, eventual, încă nu sunt deschise, sunt rugate să se adreseze Legăturilor de Jandarmi respective și, în același timp, să ne trimită declarații, în dubli exemplar, că sunt închise și acum.

CONFIRMAM CU MULTUMIRE primirea următoarelor sume pentru UNIUNE: B. s. Bapl. Andriș, 100 lei. Bis. Bapl. Golași, Făgăraș, 200 lei. Bis. Bapl. Petricept, 185 lei. Turc Ioan, Supleac, Bihor, 100 lei. Bis. Bapl. Abrud, 80 lei. Gh. Deaconca, Abrud, 120 lei. Păcân Sandor, Lingău, Hunedoara, 100 lei. Gheorghe Dumitrescu, Negreni, 100 lei. Bis. Bapl. Negoi, Hunedoara, 130 lei. Bis. Bapl. Mehodia, Severin, 110 lei. Bis. Bapl. Ferențio, 123 lei. Gheorghe Handarie, Bicz, 1000 lei. Lazăr Crăciun, Zlagna, Severin, 91 lei. Străin Zgârdea, Lătuș, 350 lei.

Iancu Lucica, Socol, Baziaș, 155 lei. Vasile Frâncu, Utvin, Timiș, 100 lei. Mihai Ștefan, Sănmihailul de Câmpie, 140 lei. Bis. Bapl. Tău, Târnava Mică, 200 lei. Bis. Bapl. Calaraș, Turda, 165 lei. Iosif Brezaș, Cinen, Făgăraș, 100 lei. Bis. Abram Iancu, 220 lei. Bis. Bapl. Ponor, 81 lei. Bis. Bapl. Căprioara, 100 lei. Bis. Bapl. Valca Mare, 50 lei. Bis. Bapl. Căpânaș, 25 lei. Petru Donțu, Saharna, Orhei, 130 lei. Prinfr. Pascu dela Calendare, 10.000 lei. Bis. Bapl. Viișoara, Constanța, 62 lei. Bis. Bapl. Frumușica Nouă, 180 lei. Vasile Poian, Beregsăul Mare, 200 lei. Bis. Bapl. Vad, Someș, 76 lei. Bis. Bapl. Celan, Someș, 60 lei. Bis. Bapl. Simișna, 45 lei. Maximilian Schiopu Streza Cărtășoara, Făgăraș, 45 lei. Bis. Bapl. Fizeș, Caras, 130 lei. Bis. Bapl. Vrânniț, Caras, 82 lei. Bis. Bapl. Vermeș, Caras, 200 lei. Casier: PETRU TRUȚA, str. Berzei 29, București 2.

Din lumea religioasă

TINERETUL DIN CURȚICI a avut o mare pierdere, în ziua de 25 Dec. 1938, prin trecerea la cele veșnice a sorie Veturia Cosma, în etate de 18 ani. Când a suferit pe patul de moarte, s'a mângăiat cu cuvintele Psalmistului 139, vers. 16. În ora morții a avut o credință mare și a zis că merge la Isus în fericele. La serviciul înmormântării au luat parte frați și surori din 7 comune și o mare mulțime din loc. Serviciul a fost îndeplinit de către frații P. Truța din București, D. Dumitrescu din Arad, A. Imbroane, Sederhat, T. Iov din Curțici și C. Pascu, în ziua de 27 Dec. S'a vorbit din 2 Cor. 5. A cântat muzica din loc, condusă de fr. Bulboacă Ilie și corul din loc, condus de Ciupuligă Moisa. Dumnezeu să-i mângăie pe cei întristați.

FRĂȚII DIN COMUNITATEA BAPTISTĂ Iași, au avut o zi deosebită de bucurie la 5 Martie. A avut loc o evanghe-

lizare cu tema „Hristos te mântuie pe deplin” dezvoltată de fr. M. Martac, după care a urmat frumosul program al Cercului tineretului baptist. — Subiectul serbării a fost „Viața lui Iosif”. Au vorbit frații Trâmboveschi, Martac, Axente și fratele Sava. Programul a fost împodobit cu poezii, soluri, duete și de cântările Comunității Bapt. din Iași.

BISERICA DIN DEZEȘTI, jud. Severin, a avut o deosebită bucurie la 19 Martie, cu ocazia deschiderii casei de rugăciune. Programul a fost condus de fr. Durain și P. Savu. La serviciul tineretului după masă a luat parte o mare mulțime de ascultători ai Cuvântului, cântat dela Luca 13:22—30, din care a vorbit fr. Gh. și P. Savu. Fr. Durain ca încheiere, a îndemnat pe ascultători să aleagă usa strâmtă, căci ea duce la mântuire. Programul a fost împodobit cu poezii și cântări de slavă.

IN DEPOZITUL

nostru găsiți cele mai frumoase cărți creștinești.

Comandați **Calătoria Creștinului**, 100 lei două volume; **Quo vadis**, cu 140 lei bucata, **Harta Palestinei**, **Geografia biblică**, **Putearea misiunii**, **Toate leacurile**, **Ogorul nostru**, **Constitația nouă**, cu 30 lei, precum și **Istoria Unirii**. Precum și alte cărți folositoare.

DEPOZITUL de LITERATURĂ ARAD, str. Fabricii 20.

Anunțăm frățietatea că fr. **Covaci Nicolae** din Oradea și-a schimbat domiciliul în str. Praga No. 17 a.

Vieață spre moarte și moarte spre vieață

de Romulus Drăgan

Cu dragoste dedic următoarele — în al doilea rând — fostului meu prieten, după dănsul numai înfîm: Ioan Botaș.

În viața care ni s'a dat s'o trăim pe pământ, atîta timp cît sufletul nostru este captiv al acestui corp, el, împreună cu toată funta noastră, este supus și de, și unor dileme permanente, în mreja cărora omul slab se pierde întotdeauna cu o frunză pe valurile unei mări tulburate.

Omul care nu poate să scape la timp potrivit din cursa ce-l poartă pe drumul înarțochiat ce se abate când în dreapta când în stînga, sfârșește mai degrabă ori mai târziu să ingenuchieze în fața izănărecului, pierdut fără speranță.

În mulțimea nedumeririlor în care se pierde cugetul omului ce se află în căutarea echilibrului sufletesc, două sunt direcțiile mari, care caută să întipărească un rost victor. Acestea sunt: o direcție care urmează legii trupului — namită și legea naturii, supusă instincțiilor; și o direcție care urmează legii duhului, supusă idealului spiritual suprem, care este Dumnezeu.

După felul cum omul se integrează în legea trupescă sau naturală, ori în legea duhovnicescă sau spirituală, el își creează, în trăire, un orizont trupesc, ori un orizont duhovnicesc.

I.

Omul trupesc, prizonier al unui orizont mărginit, este rob al unei neliniști permanente, ceea ce în mod figurat nu putea spune că este într-o continuă vârnare de vânt.

Faptul trupesc l-am putea asemăna, pe bună dreptate, cu un vultur, care se repede din sfera norilor asupra unui melușel lipsit de orice apărare, îl înhală cu gîtarele, îl sfășie și cu carnea lui scaldată încă în sângele cald de viața care s'a stîns, își satură poftele care toate gravitează în jurul stomacului sătul și promit a se da unor plăceri mărunte.

Faptul trupesc este un fapt de viață spre moarte; este un fapt care are un început și un sfîrșit; este animalic și în el stăruie să trăiască omul vechiu cutropit de grijile și plăcerile mărunte ale zicilor numărate.

II.

Orizontul omului duhovnicesc este însă, fuga din cele lumești, din cele trupești. Dar, fiindcă sufletul nostru se află încă rob, în corpul nostru material, cum vom face oare să fugim sufletește din el?

O părăsire complectă și nejustificată a corpului, ar fi contrară cu voia lui Dumnezeu, care ne-a zidit în el; dar subordnarea — supunerea acestui corp legii

Duhului-creator, care este ordine și armonie în toate, aceasta este cu puțință și chiar de datoria fiecăruia.

Și dacă în viața pămîntească post-Adamiană nu ne este hărăzită o scăpare totală de grijile pe cari ni le cauzează zava de mîine, fuga rătăcită din edenul-avian, atunci: iată calea! Prin voință și gândire — daruri dumnezeiești, omului îi este dat spre deosebire de toate celelalte vietuiloare de pe pământ, să-și supranaturalizeze viața printr-o trăire superioară, printr-o trăire spirituală.

La această trăire spirituală se ajunge printr-o continuă depășire în gândire și acțiune a celor trupești și o luare de legătură cu cele duhovnicesci prin meditație adîncă și o dorință arzătoare în cunoașterea lui Dumnezeu. Calea care ne duce la cunoașterea de Dumnezeu, este iubirea ridicată dela gradul de virtute, la acela de eroism.

III.

Persoana prin care s'a făcut această întăie supragradare a iubirii, a fost Isus

Hristos, crou și plîndale a orizontului spiritual.

El, care a murit trupește pe cruce pentru marea sa iubire de oameni și apoi prin Dumnezeu a fost înviat duhovnicesc, el formează icuana permanentă a orizontului spiritual desăvîrșit.

El a fost acela care a precedat și precedat, prin trăire, moartea și învierea Sa, formata tîrzie a lui „Amor Dei intellectualis”. Prin trăirea și moartea Sa cu om-cron al spiritualității, El a înfăptuit cea mai grandioasă simfonie a învierii ce Dumnezeu.

De aceea pe drept se spune că: „Dacă Hristos este în voi, atunci corpul vostru este mozt pentru păcat, iar duhul viu pentru sîntenie”.

Așa dar păcatul fund trupesc, și spațial orizontului trupesc este moartea veșnică integrată în pluralitatea decreației, pe când trăirea în plîndalea orizontului spiritual este o moarte spre viață eternă, prin înviere integrată în unitatea Duhului-creator...

EXAMENUL LUI PETRU

(Urmare din pag. 2-a)

și despre om. N'a căutat să vadă cum cunoaște Legea și proorocii. Căci învățătura e de o însemnătate foarte mare pentru un păstor al oilor Domnului. Dacă e neștiutor, poate să le ducă pe căi greșite.

Iarăși Isus nu i-a cercetat credința lui. Nu l-a întrebat ce crede despre lege și har, despre cruce și ispășire, despre pocăință și credință, despre nașterea din nou și înfiere, despre iad și raiu. Iarăși credința unui trimis al lui Hristos e foarte prețioasă. Dacă el nu știe ce crede, dacă sufletul său e împărțit, dacă inima sa e hântuită de îndoieli, atunci el nu va fi în stare să facă pe alții să creadă și să se încreadă.

Câte întrebări nu i-ar fi putut pune Hristos! Toate însemnate și adânci! Totuși El nu i-a pus decît numai una, iar pe aceasta a repetat-o de trei ori. Se vede că aceasta e cea mai mare întrebare a vieții. Cunoștința e prețioasă, credința e mai prețioasă, dar iubirea e nespun de mult mai prețioasă. Cine iubeste, crede și se încrede. El luptă să învețe să știe mai mult.

Petru învățase multe și crezuse multe. Dar iubirea sa nu se despărțise cu totul de pești și de eul său. Domnul Isus vrea să știe azi că nu are rivali pe tronul sufletului apostolului Său. El cere o iubire și o predare de sine

complectă. Ne bucurăm că a găsit-o în Petru.

Iubite cetitor, vremea examenului vine și pentru mine și tine. Poate a și venit. Isus stă în fața ta și te întreabă: „Mă iubești, mai mult decît aceștia, decît părinții, copiii, soțul, averea, lumea, banul și însăși viața ta? Mă iubești?” Ce răspuns îi dai tu? Dacă vine o încercare, ești tu gata să te desparți de toate pentru El? Iubești tu din toată inima pe Domnul Isus?

Religia ta pretuiește numai în măsura iubirii tale față de Hristos. Când ești pus în cumpăna Domnului, cântărești numai proporțional cu dragostea ta față de El. Isus te iubeste! Oh, cât te iubeste! Privește la cruce! Cu cununa de spini pe cap, pironit pe crucea blestemată, El se chinuiește în locul tău. Ce mare și de nepătrunsă e iubirea Lui! Dar El îți repetă aci întrebarea iarăși: Mă iubești? Trăiești tu o viață vrednică de iubirea Mea din care să se vadă că Mă iubești?

Răspund!-l repede și din toată inima: „Da, Doamne, te iubesc! Chiar dacă nu Te-am iubit cum trebuie până acum, din clipa aceasta focul dragostei Tale s'a aprins în inima mea!”

„Ca să mă răscumperi,
Pe cruce-ai murit.
Te iubesc, căci spini
Fruntea Ți-au rănit”.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Umbra mărăcinelui

Un creștin din China a făcut o frumoasă și adevărată asemănare a unui om care se încrede în sine și în puterile sale proprii. El e asemenea unui care sar ascunde la umbra lui proprie. Oricât ar căuta să se aplece mai aproape de pământ ca să se ascundă la adăpostul umbrei sale, totuși umbra rămâne dedesubtul lui. E mai rău adăpost decât a tufișului de mărăcin. Dar cine se ascunde la adăpostul Stăneii veșnice, acela e apărat de orice furtună. (Ps. 91:12)

Ce ai semănat?

Un nebun era în serviciul unui creștin numai cu numele. Într-o zi stăpânul său îl trimise în grădina să sămăne orz. Nebunul se duse și sămăna ovăz. Când se apropie timpul secerării, stăpânul ieși în câmp să vada holdele. Când zări leul de ovăz întrebă mînat pe servitor: „Dar eu ți-am spus să sămăne orz. Pentru ce ai sămănat ovăz? ...Am crezut că dacă sămăne ovăz, va crește orz, de aceea am sămănat ovăz”, răspuse nebunul. „Cui ai putut să crezi așa ceva?”, îl întrebă stăpânul. „Foarte fric”, răspuse nebunul. „Tu care ești mai înțelept ca mine, sămăne în ogrorul vieții tale păcatului și aștepti mereu cu mîndrie virtuții să răsară și să-și aducă rodul îmbelșugat. Așa am crezut și eu că pot să fac la fel cu tine”.

Biblia ne spune că ceea ce sămăne omul aceea va secera. Căci nu crește smochini în mărăcin, nici struguri în spinii. Cine sămăne vânt, va secera oare zi cu soare? Cine sămăne blestem, va secera oare binecuvîntări?

Toți sunt predicatori

Un misionar se reîntoarce din lucrul său printre negri păgâni din Africa. Întrebat căți băștinăși ai ținutului unde a fost au primit pe Hristos, el a răspuns: „Cincisprezece”. „Și câți sunt predicatori dintre ei?” „Cincisprezece”, răsuna din nou răspunsul.

Când Duhul sfânt a luminat inima ta, du-te cu puterea ce ai primit-o și spune vestea mântuirii tuturor cari n'au auzit-o încă. Aceasta este o însărcinare personală pentru tine, nu numai pentru predicatori. Căci oricare creștin mântuit trebuie să fie un mic predicator în familia și în satul său, printre vecinii și rudele sale.

Al „meu”

Martin Luther, reformatorul mare, căuta pacea sufletului său pe când era încă numai călugăr în mănăstirea Erfurt. Un bătrân îi arătă într-o zi un articol intitulat: „Eu cred în Cel ce uită păcatele”. „Da”, răspuse Luther, „eu

cred aceasta”. „O”, zise bătrânul, „acum știu care e piedeca ta. Tu crezi în Cel ce uită și uită păcatele lui David, ale lui Petru și ale lui Pavel. Dar aceasta nu e destul. Noi trebuie să credem că păcatele noastre proprii sunt iertate și uitate”. La auzul acestor cuvinte inima lui Luther se umplu de lumină și înțelese că poate

să spună că Domnul e și al „său”, și El uită și păcatele sale.

Atunci când îl vom lua de Mântuitorul nostru personal, Domnul va veni să ierte cu pacea Sa în viața noastră și va ierta și va uita păcatele mele și ale tale. Promeste-l cât mai în grabă, pentru că înă prea târziu.

FIERUL A PLUTIT

(Urmare din pagina 1-a)

care a fost pierdută din topor. Căutând lucrurile nepermise, ea a pierdut lucrurile permise și lucrurile promise; intrarea în pomul vieții, dreptul ei la un loc în grădina Edenului. Când cineva începe să se îndoiască de bunătatea, de credincioșia, sau de îndurarea lui Dumnezeu, el este pe un loc foarte periculos. Când ai început să te întrebî, acest fapt duce la îndoială și furtuna începe să se deslanșueze în sufletul omenesc. Credința, speranța și iubirea se îngâmădese într'un colț, și cu greu pot să fie văzute din pricina furtunii. Urmarea este pierderea pottei pentru pâinea cerească; pașii către Dumnezeu sunt slabi, mâna care se ridică înspre Dumnezeu, acum tremură inima suspină după credința pierdută și strigă: „O, dacă aș mai putea să mă încred în Dumnezeu ca altă dată”. Pentru omul a cărui credință a scăzut, ea și pentru omul care nu mai are pace și bucurie, există o singură cale de refacere: aceasta este: înapoi, unde ai pierdut credința, unde îndoiala a luat locul ei. Locul unde s'a luat hotărîrea păcătoasă, unde ai încetat să spui: „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși” (Romani 3:4), acolo este locul unde îți poți recăpăta credința. A te îndoii despre Căvântul lui Dumnezeu, este păcat, deci peoăiește-te de păcat, mărturiseste-l înaintea lui Dumnezeu, așezată-te din nou pe temelia Căvântului lui Dumnezeu, și stai acolo, așteptând ca Dumnezeu să lucreze și să-și arate credincioșia Lui. Credința slabă se datorește adeseori unei păreri greșite, sau slabe despre Hristos. Locul ei coastă într'un studiu cu îngrijire despre Hristos, căutând să-L cunoaștem mai bine, să-L înțelegem mai bine. Cu cât începi să-L cunoști mai bine, cu atât vezi că este mai ușor să te încrezi în El.

Cauza sărăciei spirituale

Un om poate să rupă coaja unui arbore cu toporiștea unei securi, dar, fără de țărta și ascuțitul securii, nu poate să doboare un singur pom. Când un creștin pierde interesul puternic și dorința caldă, zelul de a se închina și a servi lui Dumnezeu, el are o secură fără toporiște. El are rezultate așa de mici încât

este aproape gata să înceteze lucrul. În interesul pierdut, în expresia lăuntrică și în afară a vieții creștine, în a vorbi lui Dumnezeu în rugăciune, în a asculta de Dumnezeu când El ne vorbește prin cuvântul Său, în a-L lauda și a-L mărturisi, duce la sărăcie spirituală, la slăbiciune, la lipsa de bucurie și de viață. Aceste condiții niciodată nu se creează fără de motive și motivele aproape întotdeauna sunt aceleași ca în cazul arborului: secură a ieșit din toporiște și a pierdut.

Și nenorocirea cea mare este că ea a fost imprămutată. Puterea spirituală aparține omului; ea nu este puterea Lui. Eu este puterea lui Dumnezeu, lucrând în noi prin Duhul Lui cel sfânt. Noi îl primim pe Cel ce are toată puterea dar puterea rămâne a Lui; noi avem dreptul să o folosim; ea este la îndemâna noastră când legătura este bună. Deci puterea spirituală este împărțită din momentul în care nu este numai a noastră. Când Duhul puterii este mîhnit de o voință nepredată, cu toate că poate fi numai într'un singur punct, toporiștea nu poate să țină secură, secură nu poate să rămână în toporiște; fiindcă legătura cu izvorul puterii este ruptă. Poți să găsești ruptura legăturii undeva pe linie. În ceva lucrul nu ai pus Împărăția lui Dumnezeu în câmbu nu ai spus: „Fie voia Ta, nu a mea”. Poate ai respins vreo chemare a o slujbă specială pentru Dumnezeu care a cerut jertfă și ai ales un drum mai ușor, un drum mai plăcut. Numai un mic refuz de predare taie puterea devotării și strică viața de serviciu creștin în întregime. Forma din afară poate va continua, dar puterea lipsește, toporiștea este singură, secură a căzut.

O examinare cu grijă și des repetată a securii este o pază înțeleaptă. Este secură la locul ei? Incepe ea să se clătină în toporiște? Este spiritul meu lipsit de îndoială? Este bucuria și pacea mea întregă? Am eu simțiri lipsite de iubire față de cineva? Critic eu în inima mea pe cineva? Astfel de întrebări, puse într'un chip sincer, pot să descopere cauze periculoase pe care nici nu le bănuim. Mă să ne scutească de o prăbușire mare, a păcătura de prevedere este mai bună decât un litru de leacuri”.